

JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2009. február 12.¹

I – Bevezetés

1. Az eljárás tárgyát egy az Ente per le Ville Vesuviane (a továbbiakban: Ente) és az Európai Községek Bizottsága (a továbbiakban: Bizottság) közötti, az Európai Regionális Fejlesztési Alap által az Ente projektjeihez nyújtott pénzügyi támogatás lezárásával kapcsolatos jogvita képezi.

2. Az Ente egy olyan társaság, amelynek tagja az olasz állam, Campania régió, Nápoly tartomány és több helyhatóság. Az 1971. július 29-i 578. sz. törvény hozta létre azzal a céllal, hogy gondoskodjon a 18. században épült vezüvi villákból és azok tartozékaiból álló épületegyüttes megóvásáról és értékének növeléséről.

3. Az Elsőfokú Bíróság 2007. július 18-i ítéletével (a továbbiakban: megtámadott ítélet)² mint megalapozatlant elutasította azt

a keresetet, amellyel az Ente a Bizottság által az ERFA által nyújtott pénzügyi támogatás lezárásáról hozott határozatot támadta.

4. Fellebbezésével az Ente továbbra is e határozat megsemmisítését szeretné elérni. A Bizottság ugyancsak nyújtott be fellebbezést, amelyben azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a keresetet eleve mint elfogadhatatlant el kellett volna utasítania, mivel az Entét a határozat nem érintette közvetlenül, ezért nem volt keresetességi joga.

5. A jelen eljárás így lehetőséget biztosít arra, hogy alaposabban meg lehessen vizsgálni a felperesek közvetlen érintettségének kérdését az ERFA által nyújtott támogatásokkal összefüggésben.

¹ – Eredeti nyelv: német.

² – Az Elsőfokú Bíróság által a T-189/02. sz. Ente per le Ville vesuviane ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet.

II – Jogi háttér

6. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 1–3. pontjában a következőképpen állapította meg a jogi hátteret:

„1. Az Európai Regionális Fejlesztési Alapot (ERFA) az 1975. május 18-i 724/75/EGK tanácsi rendelet hozta létre, amelyet több alkalommal módosítottak, és amelynek helyébe 1985. január 1-jétől az 1984. június 19-i 1787/84/EGK tanácsi rendelet lépett. 1988-ban a strukturális alapok rendszerét a strukturális alapok feladatairól és eredményességéről, továbbá tevékenységüknek egymás között, valamint az Európai Beruházási Bank és az egyéb meglévő pénzügyi eszközök műveleteivel történő összehangolásáról szóló, 1988. június 24-i 2052/88/EGK tanácsi rendelet reformálta meg.

2. 1988. december 19-én a Tanács elfogadta a 2052/88 rendeletnek az Európai Regionális Fejlesztési Alap tekintetében történő végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 4254/88/EGK rendeletet. A 4254/88 rendelet az 1787/84 rendelet helyébe lépett. Azt az 1993. július 20-i 2083/93/EGK rendelet módosította.

3. A 4254/88 rendelet 12. cikke, amely az »Átmeneti rendelkezések cím alatt található, a következőképpen rendelkezik: »[a] Bizottság által 1989. január 1-jét megelőzően az ERFA keretében odaitélt projekt támogatási összegek azon tételeit, amelyekre vonatkozóan a Bizottsághoz 1995. március 31-ig nem nyújtottak be kifizetés iránti végleges kérelmet, a Bizottság legkésőbb 1995. szeptember 30-án hivatalból felszabadítja, a jogi indokok alapján felfüggesztett projektek sérelme nélkül.«.”

III – A tényállás és az elsőfokú eljárás

7. Az Ente kérelmére az olasz kormány a Bizottságtól pénzügyi támogatást kért az ERFÁ-ból egy olyan infrastruktúrális beruházásra, amelynek keretében három vezüvi villát kívántak felújítani. A Bizottság az Olasz Köztársaságnak címzett 1986. december 18-i határozatával (a továbbiakban: támogatás nyújtásáról szóló határozat)³ ERFA pénzügyi támogatást ítél oda e villaegyüttes idegenforgalmi célokra történő hasznosításához.

3 – A Bizottság Regionális Politikai Főigazgatóságának C(86) 2029/120 határozata.

8. A támogatás nyújtásáról szóló határozat az Entét nevezi meg a támogatás kedvezményezettjeként (a határozat (3) preambulumbekzdése és 3. cikke), valamint a kérelem és a projekt megvalósításának felelőseként (a határozat melléklete).

9. A támogatás nyújtásáról szóló határozat 4. cikke értelmében a Bizottság a pénzügyi támogatást csökkentheti, illetve megszüntetheti, és előírhatja annak visszafizetését, amennyiben a határozatban meghatározott feltételeket, különösen a projekt megvalósítására meghatározott határidőket nem tartják be. A 4. cikk emellett arról is rendelkezik, hogy a megszüntetésre és visszakövetelésre csak a kedvezményezett meghallgatását követően kerülhet sor.

10. A határozat alapján a Bizottság 1988-ban és 1990-ben két részfizetést teljesített.

11. A 4254/88 rendelet – 2083/93 rendelettel módosított – 12. cikke értelmében 1995. március 31-ig kellett a Bizottsághoz benyújtani az ERFA-ból nyújtott kifizetésekre vonatkozó végleges kérelmeket, kivéve, ha egy projektet jogi indokok alapján felfüggesztettek.

12. 1995. március 29-én kelt levelével az olasz állam a 4254/88 rendelet 12. cikkére hivatkozva e határidő meghosszabbítását kérte a Bizottságtól azzal az indoklással, hogy a projektet jogi indokok alapján felfüggesztették, és ezért a kifizetésre vonatkozó végleges kérelem nem volt határidőben benyújtható.

13. 2001. október 12-én kelt levelével a Bizottság arról tájékoztatta Olaszországot, hogy le kívánja zárni a pénzügyi támogatást. A Bizottság álláspontja szerint az elszámolások benyújtására nyitva álló határidő a 4254/88 rendelet 12. cikke értelmében lejárt, és az olasz hatóságok álláspontjával ellentétben nem volt alapja a határidő meghosszabbításának a 4254/88 rendelet 12. cikke alapján.

14. 2002. március 13-án kelt levelével a Bizottság közölte Olaszországgal végleges határozatát, mellyel elrendelte az 1995. március 31-ét megelőzően benyújtott kifizetésekre vonatkozó kérelmeken alapuló ERFA pénzügyi támogatás lezárását (a továbbiakban: a megtámadott határozat).⁴

15. Mivel Olaszország eddig az időpontig csak egyetlen kifizetési kérelmet nyújtott be egy részteljesítésre vonatkozóan, amely kevesebb volt, mint az előlegként már megkapott kifizetések, most egyrészt vissza kell fizetnie az ebből adódó különbözetet, másrészt

⁴ – A Bizottság Regionális Politikai Főigazgatóságának D(2002) 810 1111 prot. 102 504 határozata

a szóban forgó projektre vonatkozóan nem részesülhet további kifizetésben az ERFA-ból.

16. A megtámadott határozatban a Bizottság hangsúlyozta, hogy sem ez a határozat, sem a közösségi jog más rendelkezése nem kötelezi a tagállamot arra, hogy a már kifizetett összegeket az Entétől mint kedvezményezettől visszakövetelje.

17. Az Ente az Elsőfokú Bíróság előtt megtámadta a Bizottság 2002. március 13-i határozatát, és a határozat megsemmisítését kérte.

IV – A megtámadott ítélet

18. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben először is megállapította, hogy a Bizottság álláspontjával ellentétben a kereset elfogadható. Az Entét a megtámadott határozat közvetlenül érinti, így keresetösségi joga fennáll az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján.

19. Az ügy érdemét tekintve az Elsőfokú Bíróság az Ente megsemmisítés iránti kérését mint megalapozatlant elutasította. Első jogalapjával az Ente arra hivatkozott, hogy

a Bizottság tévesen állapította meg, hogy nem álltak fenn a projekt 4254/88 rendelet 12. cikke értelmében vett jogi indokok alapján történő késedelmének feltételei, és hogy nem nyújtották be határidőben a kifizetésre vonatkozó kérelmet. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben helybenhagyta a Bizottság megtámadott határozatát.

20. Második jogalapjával az Ente azt állította, hogy a Bizottság nem hallgatta meg a megtámadott határozat elfogadását megelőzően, és ezzel megsértette a védelemhez való jogát. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben megállapította, hogy ugyan az Entét megillette a meghallgatáshoz való jog, ugyanakkor a meghallgatás hiánya a jelen esetben nem vezet a megtámadott határozat megsemmisítéséhez, ugyanis az Ente az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó kérésére sem terjesztett elő olyan információkat, amelyek eltérő határozathoz vezettek volna, ha a Bizottság meghallgatja az Entét.

21. Emellett az Ente arra hivatkozott, hogy a Bizottság nem derítette fel kellően a tényállást, és a megtámadott határozatot nem indokolta megfelelően. Az Elsőfokú Bíróság azonban e tekintetben is megalapozatlannak ítélte a keresetet.

V – A fellebbezés

október 12-i feljegyzésének a semmisségét;

22. Az Ente fellebbezése két jogsalpon nyugszik. Első jogsalpjával lényegében a 4254/88 rendelet 12. cikkének a megsértésére hivatkozik. Második jogsalpjával az Elsőfokú Bíróság azon megállapítását vitatja, mely szerint a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásával nem sértette meg az Ente meghallgatáshoz való jogát.

- másodlagosan, részlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz, hogy ez érdemben döntse el a jogvitát a Bíróság által adott iránymutatások fényében;

23. A Bizottság ugyancsak nyújtott be fellebbezést. Ebben azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a keresetösségi jog hiánya miatt nem utasította el az Ente keresetét mint elfogadhatatlant.

- a Bizottságot kötelezze mind a jelen eljárás, mind pedig az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére.

24. Ami a részleteket illeti, a felek a következő fellebbezési kérelmeket terjesztették elő:

A Bizottság a maga részéről azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el az Ente fellebbezését, és az Entét kötelezze a költségek viselésére.

25. A C-455/07. P. sz., az Ente fellebbezése folytán indult ügyben az Ente azt kéri, hogy a Bíróság

26. A C-445/07. P. sz., a Bizottság fellebbezése folytán indult ügyben a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság

- részlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és következésképpen állapítsa meg a Bizottság 2002. március 13-i D(2002) 810 111 határozatának, és – amennyiben ez szükséges és célszerű – az Európai Bizottság Regionális Politikai Főigazgatósága 2001.

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet abban a részében, amelyben az elfogadhatónak minősíti az Ente per le Ville Vesuviane által benyújtott megsemmisítés iránti keresetét;

- minősítse elfogadhatatlannak az Ente per le Ville Vesuviane által benyújtott, a 2002. március 13-i D(2002) 810 111 bizottsági határozat megsemmisítése irányuló keresetét;

- az Ente per le Ville Vesuvianét kötelezze a jelen és az elsőfokú eljárás költségeinek a viselésére.

Az Ente a maga részéről azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a Bizottság fellebbezését, és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

VI – Értékelés

A – A Bizottság fellebbezése

27. Fellebbezésében a Bizottság azt az álláspontot képviseli, hogy az Elsőfokú Bíróság érdemben nem határozhatott volna a jogvitáról, hanem a kereset mint elfogadhatatlant el kellett volna utasítania.

1. A fellebbezés elfogadhatósága

28. A Bizottság fellebbezésének elfogadhatósága kérdéses lehet, az Elsőfokú Bíróság ugyanis végső soron a Bizottság számára kedvező döntést hozott azzal, hogy a kereset mint megalapozatlant elutasította.

29. Ugyan az Ente nem vetette fel, hogy a Bizottság fellebbezése elfogadhatatlan, ezt hivatalból vizsgálni kell.⁵ A Bizottság beadványában maga is részletesen foglalkozik a fellebbezés elfogadhatóságának kérdésével.

30. A Bíróság alapokmánya 56. cikkének (1) bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróság eljárást befejező határozata ellen vagy közbenső kérdésről rendelkező határozata ellen nyújtható be fellebbezés.

31. A Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság határozata elleni fellebbezése elfogadható mint olyan határozat elleni fellebbezés, amely egy közbenső kérdésről rendelkezik.

⁵ – A C-23/00. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 26-án hozott ítélet (EBHT 2002., I-1873. o.) 46. pontja.

32. Ez az álláspont nem fogadható el, mivel a jelen ügyben nem volt közbenső kérdés. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 114. cikke⁶ értelmében a közbenső kérdés fennállásához elengedhetetlenül szükséges az, hogy az elfogadhatatlanságra vonatkozó kifogást *külön beadványban* kérjék. Azokban az ügyekben, amelyekben a Bíróság elfogadta az alapokmány 56. cikke értelmében vett közbenső kérdéstről rendelkező határozat létét, az elfogadhatatlanságra vonatkozó kifogást, amennyire ez megállapítható, mindig külön beadványban terjesztették elő.⁷

33. A külön beadványra vonatkozó követelmény az eljárás átláthatóságát hivatott biztosítani azért, hogy a kérelem könnyen azonosítható. Ennek mindenekelőtt azért van jelentősége, mivel a közbenső kérdés megszakítja a főeljárást. Ezért szükséges, hogy az Elsőfokú Bíróság számára egy külön beadvány révén egyértelmű legyen, hogy felmerült-e kifogás, amely egy közbenső eljárási kérdés tárgyát képezheti. Amennyiben az egyéb beadványokban is fel lehetne vetni eljárási kérdést, nem volna kétséget kizáróan világos, hogy ilyen közbenső eljárási kérdéstről van-e szó vagy sem.

34. Vitathatatlan, hogy a jelen eljárásban a Bizottság nem vetette fel külön beadványban a kereset elfogadhatatlanságát. Következésképpen nem merült fel közbenső eljárási kérdés, és az Elsőfokú Bíróság határozata sem minősíthető közbenső kérdéstről rendelkező határozatnak.

35. Ennek ellenére a Bizottság fellebbezése elfogadható, mint az Elsőfokú Bíróság egy *eljárást befejező határozata* ellen benyújtott fellebbezés. A Bíróság alapokmánya 56. cikkének második bekezdése értelmében ugyanis fellebbezéssel bármelyik fél élhet, akinek indítványait egészben vagy részben elutasították.

36. A jelen eljárásban az Elsőfokú Bíróság előtt a Bizottság fő kereseti kérelme az volt, hogy az Ente keresetét mint elfogadhatatlan utasítsák el. Csak másodlagos kereseti kérelme irányult a kereset megalapozatlansága miatti elutasításra.

37. Mivel az Elsőfokú Bíróság ítéletében kifejezetten megállapította a kereset elfogadhatóságát, és annak elutasítását kizárólag a kereset megalapozatlanságra alapította, a Bizottság fő kereseti kérelme elutasításra került, csak másodlagos kereseti kérelme tekintetében lett pernyertes. Ez a részleges pereszteség teszi a Bizottság fellebbezését elfogadhatóvá.

6 – E rendelkezés előírja, hogy ha a fél azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság az ügy érdemét nem érintve döntsön az elfogadhatatlanságról, a hatáskör hiányáról vagy egyéb közbenső kérdés tárgyában, ezt külön beadványban kell kérnie. A Bíróság eljárási szabályzatának megfelelő rendelkezése a 91. cikk, amely a következőképpen szól: „Ha a fél azt kéri, hogy a Bíróság az ügy érdemét nem érintve döntsön kifogás vagy közbenső kérdés tárgyában, kérelmét külön beadványban kell benyújtania. A beadványnak tartalmaznia kell a felhozott ténybeli és jogi alapokat, a kérelmeket [...]”.

7 – Olyan ügyek tekintetében, amelyekben közbenső eljárási kérdés merült fel, lásd a C-73/97. P. sz., Franciaország kontra Comafica és társai ügyben 1999. január 21-én hozott ítéletet (EBHT 1999., I-185. o.), a C-141/02. P. sz., Bizottság kontra T-Mobile Austria ügyben 2005. február 22-én hozott ítéletet (EBHT 2005., I-1283. o.) 50. és 51. pontját és a C-362/05. P. sz., Wünnenburger kontra Bizottság ügyben 2007. június 7-én hozott ítéletet (EBHT 2007., I-4333. o.).

38. Egy ideiglenes intézkedés iránti eljárásban a Bíróság meghatározta azon feltételeket, amelyek mellett egy elfogadhatóságra vonatkozó kifogás sikertelensége olyan részleges pervesztességet jelenthet, amelyre fellebbezést lehet alapítani.⁸

39. Ebben az eljárásban a fellebbező az eredeti kereset elfogadhatatlanságát az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott beadványában vetette fel, anélkül azonban, hogy „formálisan azt állította volna, hogy az elfogadhatatlan”.⁹ A Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egy ilyen helyzetben a fellebbezésben nem lehet arra hivatkozni, hogy a keresetet csak annak megalapozatlansága miatt utasították el, és nem azért, mert elfogadhatatlan volt.

40. Amennyiben – mint a jelen ügyben – külön kereseti kérelem irányul az elfogadhatatlanság miatti elutasításra, ezt formális elfogadhatatlanságra vonatkozó kifogásnak kell tekinteni, amelyhez elutasítása esetén kapcsolódhat fellebbezés.

41. Köztes eredményként megállapítható tehát, hogy a Bizottság fellebbezése elfogadható.

2. A fellebbezés megalapozottsága

42. Fellebbezésével a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság elismerte az Ente keresetjogi jogát.

43. Az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy eljárást indíthat az olyan határozat ellen, amelyet ugyan egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de amely őt közvetlenül és személyében érinti. A megtámadott határozatnak kétségkívül nem az Ente, hanem az olasz állam a címzettje. Ugyan a megtámadott határozat személyében érinti az Entét, kérdéses, hogy a megtámadott határozat emellett közvetlenül is érinti-e.

44. A Bíróságnak két, ugyancsak ERFA pénzügyi támogatás lezárásával kapcsolatos ítéletben már állást kellett foglalnia a közvetlen érintettség feltételével kapcsolatban.¹⁰ Mindkét ítélet tárgya a Szicília régió által a Bizottság olyan határozata ellen benyújtott kereset volt, amellyel az utóbbi az ERFA által nyújtott pénzügyi támogatás lezárásáról döntött.

8 – A Bíróság elnökének a C-363/98. P(R). sz., Emesa Sugar kontra Tanács ügyben 1998. december 17-én hozott végzésének (EBHT 1998., I-8787. o.) 43. és azt követő pontjai.

9 – A Bíróság elnökének a 8. lábjegyzetben hivatkozott végzésének 44. pontja.

10 – A C-417/04. P. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-3881. o.) és a C-15/06. P. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-2591. o.).

45. Ezen ítéletekben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatára hivatkozott. Eszerint az EK 230. cikk negyedik bekezdésében előírt feltétel, miszerint a keresettel támadott határozatnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, csak akkor teljesül, ha a kifogásolt közösségi intézkedés közvetlen hatást gyakorol a jogalany jogi helyzetére, és nem hagy mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és közties szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik.¹¹

46. A Bíróság a *Regione Siciliana* ügyekben hozott határozataiban arra a következtetésre jutott, hogy a felperest nem érintette közvetlenül a Bizottság határozata. E megállapítást különösen arra alapozta, hogy a támogatás nyújtásáról szóló határozat a felperesre mint „az ERFA projekt megvalósításáért felelős hatóságra”¹², illetve mint „a pénzügyi támogatás iránti kérelemért felelős hatóságra”¹³, és nem mint „a pénzügyi támogatás jogosultjára”¹⁴ utal. A kérelemért felelős hatóság helyzete nem járt azzal a következménnyel, hogy a felperes közvetlen jogviszonyba került volna a közösségi támogatással, amelyet

az olasz kormány kérelmezett, és amelyet az Olasz Köztársaság számára ítélték oda.¹⁵

47. Az Elsőfokú Bíróság arra jutott, hogy különbség van a jelen eljárás és a *Regione Siciliana* ügyekben hozott határozatok alapjául szolgáló tényállás között, ami arra vezetett, hogy megállapította az Ente közvetlen érintettségét. Egyrészt a támogatás nyújtásáról szóló határozat az Entét nem csak mint a projekt megvalósításáért felelős személyt, hanem mint a projekt kedvezményezettjét is megjelöli. Másrészt úgy ítélte meg, hogy nincs jelentősége annak, hogy az olasz állam szabadon dönthet a kifizetett támogatás visszaköveteléséről, mivel az olasz állam már a Bizottság határozatának meghozatalát megelőzően jelezte, hogy a pénz visszafizetését fogja előírni, és maga nem kíván támogatást nyújtani. Harmadrészt keresetösségi jog szükséges ahhoz, hogy az Ente számára biztosítva legyen a védelemhez való jogának az érvényesülése.

48. Ugyanakkor azok a különbségek, amelyeket az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozatban a *Regione Siciliana* ügyekben hozott határozatok alapjául szolgáló tényálláshoz képest kiemelt, összességében nem vezetnek a *Regione Siciliana* ügyekben levont következtetéstől eltérő eredményre.

11 – Lásd a C-404/96. P. sz., Glencore Grain kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-2435. o.) 41. pontját; a C-386/96. sz., Dreyfus kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-2309. o.) 43. pontját; a C-486/01. P. sz., Front national kontra Parlament ügyben 2004. június 29-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-6289. o.) 34. pontját; a C-417/04. P. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-3881. o.) 28. pontját és a C-125/06. P. sz., Bizottság kontra Infront WM ügyben 2008. március 13-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-1451. o.) 47. pontját.

12 – A 10. lábjegyzetben hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet 29. pontja.

13 – A 10. lábjegyzetben hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 36. pontja.

14 – A 10. lábjegyzetben hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet 30. pontja.

15 – A 10. lábjegyzetben hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 36. pontja.

49. A Bíróság által a Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet szerint a Regione Siciliana keresetőségi joga azért nem állt fenn, mert a projekt megvalósításáért felelős hatóság funkciójából nem következik, hogy a felperes „maga volt jogosult a támogatásra”.

50. A jelen ügyben a felperes a megtámadott határozatban kedvezményezettként van megjelölve. A megtámadott határozatból ugyanakkor nem következik az, hogy az Entét a közösségi jogon alapuló igény illetné meg a támogatásra vonatkozóan. Az Elsőfokú Bíróság sem állapította meg ítéletének indokolásában azt, hogy az Ente ilyen igény jogosultja lenne. Az olasz állam igényelt a Bizottságtól az ERFA által finanszírozott támogatást az Ente által megvalósítandó infrastrukturális beruházásra, amelyet az olasz államnak ítélték oda. Következésképpen kizárólag az olasz állam minősül kérelmezőnek, jogosultnak és a bizottsági határozat címzettjének. A Bizottság így a támogatás nyújtásáról szóló határozatban helyesen járt el, amikor az Entét csak mint „kedvezményezettet”, és éppen hogy nem mint jogosultat jelölte meg.

51. A „kedvezményezett” helyzetével ugyanakkor a jelen ügyben az Ente úgy tűnik, szorosabb viszonyban áll az ERFA támogatással, mint a *Regione Siciliana* ügyek felperesei, akik csak „felelős hatóságok” voltak. A Bíróság által a Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítéletből nem vezethető le az, hogy kizárólag az rendelkezhet keresetőségi joggal, akit közösségi jogon alapuló igény illet meg a támogatásra vonatkozóan. A Bíróság mindössze azt állapította meg, hogy a projektért

felelős olyan személynek, akit nem illet meg igény a támogatásra vonatkozóan, nincs keresetőségi joga. Korábbi ítéleteiben a Bíróság abból indult ki, hogy a megtámadott intézkedésnek hatást kell gyakorolnia a magánszemély *jogi helyzetére*.¹⁶ Ennek megfelelően a kérdés az, hogy a megtámadott határozat hatást gyakorol-e az Ente mint kedvezményezett jogi helyzetére, még ha nem is illeti meg közösségi jogon alapuló igény a támogatásra vonatkozóan.

52. Lehet érveket találni amellet, hogy az Ente jogi helyzetére hatást gyakorol a megtámadott határozat, mivel lehetséges, hogy az olasz állam a támogatás visszatérítésére kötelezi. Végül is az érintett vállalkozások keresetőségi joga azon bizottsági határozatok tekintetében is elismerésre került, amelyekkel a tagállamokat arra kötelezik, hogy téríttessék vissza a közösségi joggal ellentétes állami támogatásokat, annak ellenére, hogy nem illeti meg őket közösségi jogon alapuló igény az állami támogatásra vonatkozóan. Az is szükséges azonban, hogy az Entét *közvetlenül* érintse a Bizottság határozata.

53. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a magánszemély, aki a Bizottság határozatának nem címzettje, akkor érintett *közvetlenül*, ha a címzett köteles a közösségi jogi aktus végrehajtására, és a végrehajtás tisztán automatikus jellegű, mivel a címzettek

16 – A 11. lábjegyzetben hivatkozott Glencore Grain kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 41. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

számára e tekintetben nem áll rendelkezésre semmilyen mérlegelési lehetőség.¹⁷

54. Nem áll fenn közvetlen érintettség, amennyiben a közösségi határozat és annak a felperesre gyakorolt hatása közé belép a címzett autonóm akarata.¹⁸ Amennyiben a címzett döntésére vonatkozóan sem a közösségi jog, sem a konkrét bizottsági határozat nem ír elő jogi kötelezettséget, ellenben az a tagállam autonóm döntésén múlik, nincs közvetlen kapcsolat a bizottsági határozat és a felperes között.

55. A jelen ügyben vitathatatlan, hogy az olasz államot nem kötelezték a támogatás visszatérítésére. Dönthetett úgy, hogy magára vállalja az összegeknek az ERFA számára történő megtérítését, és a munkálatok teljesítésének finanszírozása érdekében saját költségvetése terhére átvállalja a közösségi finanszírozás visszavont részét. A közösségi jog egyáltalán nem kötelezte arra, hogy az Entétől visszakövetelje a pénzeket, amint azt a Bizottság a megtámadott határozatban kifejezetten jelezte is.

56. Amint azt Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok helyesen állapította meg a *Regione Siciliana* ügyben előterjesztett indítványában, mindez összhangban van a strukturális alapok kezelésében szerepet játszó viszonyok összetett rendszerével.¹⁹ Ez utóbbi a tagállamokat helyezi döntési pozícióba, így az ERFA-ból igényelt támogatás a Bizottság és a tagállam között hoz létre jogviszonyt.²⁰ A támogatott projektek a Bizottság szemszögéből a tagállamok projektjei. Ennek megfelelően a tagállam feladata annak eldöntése, hogy folytatják-e az infrastrukturális beruházást azt követően, hogy a Közösség megszűnteti a pénzügyi támogatást.

57. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság abból indult ki, hogy nem volt jelentősége a bizottsági határozat végrehajtása során a tagállam rendelkezésére álló szabadságnak, mivel az olasz kormány már a megtámadott határozat meghozatalát megelőzően jelezte, hogy nem kívánja átvállalni a visszafizetendő támogatást, és azt az Entével vissza kívánja fizettetni. Ezért pusztán elméleti az a kérdés, hogy Olaszország saját költségvetéséből teljesítené-e azon kifizetéseket, amelyeket az ERFA már nem biztosít.

58. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben a Bíróság azon ítéleteire hivatkozik, amelyekben ez utóbbi azt állapította meg, hogy kivételt képeznek azok az esetek, amelyekben ugyan belép a címzettek diszkrecionális döntése, azonban már kezdettől fogva

17 – Lásd például a 10. lábjegyzetben hivatkozott *Regione Siciliana* kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet 28. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

18 – Lásd a Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok által a 10. lábjegyzetben hivatkozott C-417/04. P. sz., *Regione Siciliana* kontra Bizottság ügyben 2006. január 12-én előterjesztett indítvány 76. pontját (EBHT 2006., I-3881. o.).

19 – Lásd a 18. lábjegyzetben hivatkozott *egione Siciliana* kontra Bizottság ügyben előterjesztett indítvány 80. pontját.

20 – A 18. lábjegyzetben hivatkozott C-417/04. P. sz., *Regione Siciliana* kontra Bizottság ügyben előterjesztett indítvány 84. pontja.

tudni lehetett, hogy a felperest a címzettek döntését követően kötelezettség fogja terhelni. Amennyiben pusztán elméleti annak a lehetősége, hogy a címzett a közösségi jogi aktust úgy fogja végrehajtani, hogy az a felperesre nézve nem jelent terhet, mivel kezdettől fogva nyilvánvaló, hogy a nemzeti hatóságok a közösségi jogi aktust konkrétan meghatározott, ettől eltérő módon fogják végrehajtani, akkor a felperest a közösségi jogi aktus közvetlenül érinti.²¹

59. Kérdéses, hogy a fenti ítélkezési gyakorlat alkalmazható-e egy a jelen ügyben fennállóhoz hasonló, ERFA támogatásokra vonatkozó helyzetben. Az Elsőfokú Bíróság megállapítása szerint a jelen ügyben Olaszország mint a megtámadott határozat címzettje már annak meghozatalát megelőzően nyilvánvalóvá tette, hogy a határozatot oly módon fogja végrehajtani, ami hátrányt jelent a felperesre nézve. Első ránézésre ezért a fenti ítélkezési gyakorlat alkalmazhatónak tűnik.²²

60. Meg kell azonban jegyezni, hogy azok az ügyek, amelyekben a Bíróság azt hangsúlyozta, hogy a határozat címzettjének a végrehajtás tekintetében fennálló mérlegelési jogköre pusztán elméleti, mivel a végrehajtás

módját illetően nem volt kétség, igen specifikus helyzetekre vonatkoztak. Kérdéses lehet ezért, hogy az azokban tett megállapítások feltétlenül alkalmazhatók-e a jelen ügghöz hasonló ügyekre.

61. A Piraiki-Patraiki ügyben²³ a Bizottság Franciaországot ez utóbbi kérelmére felhatalmazta arra, hogy korlátozza a Görögországból történő behozatalt, anélkül azonban, hogy erre egyúttal kötelezte is volna. Valóban pusztán elméleti jellegűnek tűnik az, hogy egy a kérelmének megfelelő határozat címzettje a rendelkezésére álló mérlegelési jogkörrel oly módon él, hogy az általa kérelmezett határozatban foglalt lehetőséggel nem él. Egy ilyen helyzetben nem volna méltányos azt állítani, hogy nem jelent közvetlen hátrányt a bizottsági határozat pusztán azért, mert a határozat címzettjének *de jure* mérlegelési jogkör áll rendelkezésére. Ebben az ügyben ezért a Bíróság megállapította egyes görög exportőrök keresetjogi jogát a közvetlen érintettség alapján.

62. A Dreyfus-ügyben²⁴ a Bíróság rendkívül összetett objektív körülmények átfogó értékelése alapján és egy mezőgazdasági termékeknek az Orosz Föderációba történő kiviteléhez nyújtott közösségi támogatással kapcsolatos bizottsági határozat társadalmi és gazdasági hátterének figyelembevételével jutott egy olyan szállító közvetlen érintettségének fennállására, aki orosz kereskedelmi partnere.

21 – A 11/82. sz., S.A. Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ügyben 1985. január 17-én hozott ítélet (EBHT 1985., 207. o.) 8–10. pontját és a 11. lábjegyzetben hivatkozott Dreyfus kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 43. és azt követő pontjait.

22 – A Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok által a Regione Siciliana ügyben előterjesztett indítvány arra enged következtetni, hogy a főtanácsnok megfontolta ezen ítélkezési gyakorlat alkalmazhatóságát. Felveti, hogy a Bizottság nem volt, és nem lehetett az olasz hatóságok szándékának ismeretében. Végül azonban a Regione Siciliana ügy megoldása szempontjából e szempont nem bizonyult relevánsnak. Lásd a Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok által a 18. lábjegyzetben hivatkozott C-417/04. P. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben előterjesztett indítvány 77. és azt követő pontjait.

23 – A 21. lábjegyzetben hivatkozott Piraiki-Patraiki ügyben hozott ítélet.

24 – A 11. lábjegyzetben hivatkozott Dreyfus kontra Bizottság ügyben hozott ítélet.

rétől ténylegesen csak a Közösség által nyújtott támogatással megegyező mértékben számíthatott kifizetésre, annak ellenére, hogy e kereskedelmi partnert a polgári jog alapján további fizetési kötelezettség terhelte. Azt a pusztán hipotetikus lehetőséget, hogy a kereskedelmi partner annak ellenére teljesíti a felperessel szemben fennálló kötelezettségét, hogy ezáltal elveszítené a számára nyújtott közösségi támogatást, a Bíróság itt is olyan távolinak ítélte, hogy a finanszírozás egyes feltételeire vonatkozó bizottsági határozatról megállapította, hogy az közvetlenül hátrányos a felperes szállítóra nézve.

63. E két ügyben tehát a konkrét tényállások értékelése vezetett ahhoz, hogy a Bíróság helyénvalónak ítélte azon alapelv alóli korlátozott kivételek elismerését, mely szerint a harmadik fél nem tekinthető közvetlenül érintettnek egy bizottsági határozat által, amennyiben a határozat címzettjének mérlegelési jogkör áll rendelkezésére.

64. A jelen ügyben azonban más a helyzet. A fenti ügyektől eltérően itt az objektív körülményekből nem lehet hasonló bizonyossággal következtetéseket levonni a határozat címzettjének későbbi magatartására nézve, különösen mivel az olasz állam maga is tulajdonrészrel rendelkezik az Entében. Egyedül az olasz állam szubjektív megnyilatkozásaira lehet hagyatkozni. Ez nem kötelező érvényű, és semmiképpen sem akadályozza Olaszországot abban, hogy végül eltekintsen a visszafizettetéstől, vagy hogy az Ente támogatását saját forrásaiból fizesse ki. Ilyen körülmények között nem tűnik meggyőzőnek az Ente közvetlen érintettségének elismerése pusztán Olaszország azon kijelentése alapján, mely szerint a támogatást vissza kívánja

téríttetni az Entével.²⁵ Nem utolsó sorban, ezáltal a tagállamnak lehetősége volna arra, hogy egy jövőbeli magatartásra vonatkozó, jogilag nem kötelező kijelentés révén eldöntse, hogy az érintettnek lesz-e keresetösségi joga a közösségi bírságok előtt.

65. Meg kell ezért állapítani, hogy az Ente nem közvetlenül érintett, mivel Olaszország nem volt köteles arra, hogy a pénzt visszakövetelje az Entétől.

66. Az Elsőfokú Bíróság azáltal is megerősítve látta az Ente keresetösségi jogának fennállására vonatkozó megállapítását, hogy a támogatás nyújtásáról szóló határozat úgy rendelkezett, hogy sor kerül az Ente meghallgatására, mielőtt határozat születik az ERFA-támogatás lezárásáról. Egyet kell érteni az Elsőfokú Bírósággal abban, hogy ez a kötelező jelleggel előírt meghallgatás erősebb pozíciót biztosított az Entének az eljárásban, mint amivel a *Regione Siciliana* ügyek felperesei rendelkeztek. Önmagában azonban egy harmadik fél meghallgatásának előírása, amely a tagállamnak szóló határozat megfelelő megalapozottságát hivatott biztosítani, nem alapozza meg az ügy érdemében hozott határozat elleni önálló keresetindítási jogot abban az esetben, ha a meghallgatandó har-

25 – Lásd e tekintetben a Bíróság által a T-105/01. sz., SLIM Sicilia kontra Bizottság ügyben 2002. június 6-án hozott ítélet (EBHT 2002., II-2697. o) 52. pontját, amely szerint a tagállam kinyilatkoztatott szándéka nem elegendő.

madik felet, mint a jelen esetben, a határozat tartalma nem érinti közvetlenül.

67. Végül meg kell vizsgálni, hogy a keresetösségi jog hiányának ilyen megállapítása az igazságszolgáltatás megtagadásának minősül-e. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a magánszemélyek a közösségi jogrendből eredő jogaik hatékony bírói védelmére jogosultak.²⁶

68. Azon természetes vagy jogi személyek bírói jogvédelmét, akik az EK 230. cikk negyedik bekezdésében előírt elfogadhatósági feltételek okán nem támadhatják meg az olyan jellegű közösségi jogi aktusokat, mint a megtámadott határozat, a nemzeti bíróságok előtti jogorvoslatokkal kell hatékonyan biztosítani. E tekintetben a Bíróság hangsúlyozta, hogy ez utóbbiaknak a jóhiszemű együttműködésnek az EK 10. cikkben rögzített elvével összhangban, amennyire csak lehetséges, oly módon kell értelmezniük és alkalmazniuk a keresetindításra vonatkozó belső eljárási szabályaikat, ami a természetes és jogi személyek számára lehetővé teszi a jelen ügybelihez hasonló közösségi jogi aktusok velük szembeni alkalmazása során hozott bármely határozat vagy egyéb nemzeti intézkedés jogszerűségének bíróság előtti vitatását a közösségi jogi aktus érvénytelenségére hivatkozva, és így e bíróságokat arra készítette, hogy e tekin-

tetben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések útján a Bírósághoz forduljanak.²⁷

69. Összességében meg kell állapítani, hogy az Ente keresete a keresetösségi jog hiányában már az elsőfokú eljárásban is elfogadhatatlan volt. Következésképpen a Bizottság fellebbezése megalapozott.

B – Az Ente per le Ville Vesuviane fellebbezése

70. Tekintettel az Ente által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset elfogadhatatlanságára, az általa a megtámadott ítéletnek az e kereset megalapozottságára vonatkozó részével szemben benyújtott fellebbezés okafogyottá vált, így ezt nem kell megvizsgálni.²⁸ A fellebbezésről tehát nem kell dönten.

71. Arra az esetre, ha a Bíróság a kereset elfogadhatóságával összefüggésben ettől eltérő következtetésre jutna, az alábbiakban másodlagosan megvizsgálom az Ente fellebbezésének megalapozottságát is.

26 – Lásd a C-263/02. P. sz., Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben 2004. április 1-jén hozott ítélet (EBHT 2004., I-3425. o.) 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

27 – A 10. lábjegyzetben hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 39. pontja, mely hivatkozik a 26. lábjegyzetben hivatkozott Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben hozott ítélet 30–32. pontjára.

28 – Lásd a 10. lábjegyzetben hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 44. pontját.

1. A fellebbezési jogalapok másodlagos vizsgálata

a) A fellebbezés első jogalapja

72. Fellebbezésének első jogalapjával az Entes jogalkalmazásra, egy a tényállás felderítésével kapcsolatos hibára és az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik a 4254/88 rendelet 12. cikkével összefüggésben. Ez utóbbi határozza meg azt a határidőt, amelyen belül a kifizetés iránti kérelmet be kell nyújtani a Bizottsághoz ahhoz, hogy azt figyelembe lehessen venni. A 12. cikk rendelkezik egy kivételről e határidő alól az olyan projektek tekintetében, amelyeket jogi indokok alapján függesztettek fel.

73. Az Ente álláspontja szerint a határidő-hosszabbítás a teljes projektre vonatkozik akkor is, ha a jóváhagyott projektnek csak egy részét – nevezetesen a három villaegyüttesnek csak az egyikét – érinti a 12. cikkben szereplő kivétel.

74. Az Elsőfokú Bíróság azonban helyesen állapította meg, hogy amennyiben egy projekt részeire választható, a kivétel csak azon részére vonatkozik, amelyiket jogi indokok alapján függesztettek fel. A határidő meghosszabbításának lehetősége kivételt jelent azon

alapelv alól, mely szerint valamennyi kifizetés iránti kérelmet meghatározott határidőn belül be kell benyújtani a Bizottsághoz. Az Elsőfokú Bíróság ezért helyesen mutatott rá, hogy a 12. cikkben szereplő határidő-hosszabbítást megszorítóan kell értelmezni. Az ERFA eszközök szabályos és megbízható pénzügyi tervezése megkívánja, hogy a pénzekkel a lehető leghamarabb el kelljen számolni. Amennyiben egy projekt részekre osztható, és a 12. cikkben szereplő kivétel csak a projekt egy részét érinti, feltétel nélkül érvényesül az, hogy a projekt már lezárult részeivel megfelelő időben el kell számolni.

75. Az Ente azon kifogását, mely szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a jóváhagyott projekt részekre osztható, mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Ezzel ugyanis az Elsőfokú Bíróság egy ténymegállapítását kifogásolja, ami nem elfogadható. Emellett semmi nem is szól a három villaegyüttes munkáinak elkülönített elszámolása ellen.

76. Következésképpen a fellebbezés első jogalapjának nem lehet helyt adni.

b) A fellebbezés második jogalapja

77. A fellebbezés második jogalapjával az Ente azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat meghozatala előtt nem hallgatta meg.

78. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben megállapította, hogy a támogatás nyújtásáról szóló határozat 4. cikke jogot biztosított az Ente számára a meghallgatáshoz. E cikk ugyanis úgy rendelkezik, hogy a Bizottság nem határozhat a támogatás lezárásáról vagy visszatérítéséről anélkül, hogy azt megelőzően meghallgatná a kedvezményezettet.

79. Az Elsőfokú Bíróság ezt követően megállapította, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadását megelőzően nem hallgatta meg az Entét, és ezzel megsértette az Ente meghallgatáshoz való jogát. Ennek ellenére az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a meghallgatáshoz való jog e sérelme nem alapozza meg a megtámadott határozat megsemmisítését, mivel nem hatott ki a határozat tartalmára.

80. Az Ente ugyanis az elsőfokú eljárás során nem terjesztett elő olyan releváns kifogást, amely a Bizottságot más tartalmú határozat meghozatalára vezette volna.

81. E tekintetben az Ente azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen vont le azt a következtetést, hogy a Villa Ruggero munkálatai már 1992-ben befejeződtek. Az Ente állítása szerint kimerítő dokumentációt nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz annak alátámasztására, hogy a Villa Ruggero munkálatai 1989-től legalább 1996 végéig jogi indokok alapján felfüggesztettek.

82. Először is meg kell állapítani, hogy az a kérdés, hogy a Villa Ruggero munkálatai mikor zárultak le, és milyen hátráltató körülmények álltak fenn, a tények értékelése körébe tartozik, amelyre egyedül az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel, és főszabály szerint nem képezheti fellebbezés tárgyát.

83. Csak azokban az esetekben, amikor az Elsőfokú Bíróság a tények értékelését oly módon végezte el, hogy az a bizonyítékok elferdítésének minősül, köteles a Bíróság kivételesen erre alapozni az ítélet hatályon kívül helyezését.

84. A jelen ügyben nem szükséges megválaszolni azt a kérdést, hogy az Elsőfokú Bíróság által a Villa Ruggero munkálatainak befejeződése tekintetében tett ténymegállapítások a bizonyítékok elferdítésének minősülnek-e. Még ha feltételezhető volna is, hogy az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott iratok alapján kétségtelenül megállapítható lett volna, hogy e munkálatok nem zárultak le 1992-ben, hanem – amint azt az Ente állítja – azokat egészen 1996 végéig jogi indokok alapján felfüggesztették, a Bizottság a megtámadott

határozat elfogadásakor, 2002-ben lezárhatta az ERFA-támogatást azon az alapon, hogy nem számoltak el határidőben. A 4254/88 rendelet 12. cikkében szereplő, határidőre vonatkozó rendelkezés fent bemutatott szigorú kivétel jellegéből az következik ugyanis, hogy a projektet a felfüggesztés jogi indokainak megszűnését követően haladéktalanul meg kellett volna valósítani, és azzal el kellett volna számolni. Az Ente ugyanakkor semmivel nem támasztotta alá azt, hogy e haladéktalan megvalósítás és elszámolás megtörtént volna, vagy hogy szükségszerű volt az, hogy a munkálatok 2000 utánra is áthúzódtak.

85. Az előterjesztett fellebbezési jogalap ezért nem alkalmas a megtámadott ítélet megkérdőjelezésére. Ha erre nem alkalmas, olyan fellebbezési jogalapról van szó, amely nem teszi lehetővé a fellebbezés céljának megvalósítását, és ezért megalapozatlan.

86. Következésképpen az Ente fellebbezése második jogalapjának sem lehet helyt adni.

2. Az Ente fellebbezésére vonatkozó köztes eredmény

87. Köztes eredményként megállapítható, hogy az Ente fellebbezéséről nem szükséges határozni.

VII – A költségekről

88. A Bíróság eljárási szabályzata 69. cikkének 2. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. E szabályzat 69. cikkének 6. §-a szerint, amely az említett 118. cikk értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, ha az eljárás okafogyottá válik, a költségekről a Bíróság szabad mérlegelése szerint határoz.

89. Az Entét, mivel a fellebbezés tekintetében pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

90. Mivel a Bizottság fellebbezésének megalapozottsága miatt az Ente fellebbezése okafogyottá vált, az Entét a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére is kötelezni kell.

91. Az Entét, mivel az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset mint elfogadhatatlan elutasításra került, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell az elsőfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

VIII – Véggövetkeztetések

92. Mindezek alapján azt javaslom, hogy a Bíróság a következőképpen határozzon:

- 1) Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-189/02. sz., Ente per le Ville Vesuviane kontra Bizottság ügyben 2007. július 18-án hozott ítéletét helyezze hatályon kívül.
- 2) Az Ente per le Ville Vesuviane által az ERFA pénzügyi támogatás lezárásáról szóló, 2002. március 13-i D(2002) 810 111 bizottsági határozat megsemmisítése iránt benyújtott keresetet, mint elfogadhatatlant, utasítsa el.
- 3) Állapítsa meg, hogy az Ente által a rendelkező rész 1) pontjában hivatkozott ítélet ellen benyújtott fellebbezésről nem szükséges határozni.
- 4) Az Ente per le Ville Vesuvianét kötelezze a jelen eljárással, valamint az elsőfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére.